

(1926 – 2009)

MUSTAFA ORUÇ (RAMAZANOĞLU)

1 926 SENESİNDE Safranbolu’da doğan Doktor Mustafa Oruç ağabeyimiz, Kastamonu’da daha ortaokul talebesi iken Abdullah Yeğin Ağabey tarafından Bediüzzaman hazretlerinin ziyaretine götürülmüştür. Üniversite yıllarında, İstanbul Tıp Fakültesi’nde okurken 1948 Afyon mahkemesi dolayısıyla Afyon’da 47 gün Hz. Üstadla beraber hapis yatmıştır. Uzun yıllar Karabük Demir Çelik Fabrikası’nda doktor olarak çalışan ağabeyimiz, kendisini ziyaret ettiğimiz 1998 yılında emekli olarak yine Karabük’te ikamet etmekteydi. Emirdağ Lâhikası’nın müteaddit yerlerinde “üniversiteli Nurcu” manalarında Mustafa Oruç olarak ismi çokça geçmektedir.

Asa-yı Mûsa ve Sikke-i Tasdik-i Gaybî kitaplarının son sayfalarında Risale-i Nur’dan istifade edilerek kaleme alınmış bir mektubu vardır. Mektup, -tam adıyla- Dr. Mustafa Hilmi Ramazanoğlu (Oruç) ağabeyimize aid olup, Hz. Üstad tarafından bu iki kitaba ilave edilmiştir. Mektup aynı olduğu halde, Asa-yı Mûsa’da Mustafa Hilmi, Sikke-i Tasdik-i Gaybî’de Mustafa Ramazanoğlu imzasıyla neşredilmiştir. Mektubun bir cümlesi şöyle: “En meşhur İslâm feylesoflarından İbn-i Sîna, Fârâbî, İbn-i Rüşd bu mesleklerde bütün mevcudatı delil olarak gösterdikleri halde; Risale-i Nur, o hakikatleri aynen bir zerre veya bir çekirdek lisanıyla isbat ediyor. Eğer Risale-i Nurun ilmî kudretini şimdi onlara göstermek mümkün olsaydı, onlar hemen diz çöküp Risale-i Nurdan ders alacaklardı.”

Mustafa Oruç Ağabey, 1998 yılının Temmuz ayının en sıcak bir gününde Bilal İslâmoğlu ve Sabri Ünal ağabeylerle birlikte bizi Karabük’te evinde kabul etti. Kendisine muhtelif sorular sorduk, cevaplarını aldık. Yine de yanından ayrılmadan önce ağabeyimize bir sorular listesi bıraktım, cevaplarını yazılı olarak adresime göndermesini istirham ettim. Bir müddet sonra bir mektup geldi, -Mustafa Oruç ağabeyimizden Allah razı olsun- sorularımın cevabını yazılı olarak göndermek lûtfunda bulundular. Mustafa ağabeyin Risale-i Nur’dan istifade ederek yazdığı 1969 baskılı “Kendini Tamı” adında bir de kitapçığı var. Son bir adet kalmış, sohbetimizin sonunda onu da imzalayarak hediye etti bize. Mustafa Oruç Ağabey 11 Temmuz 2009 tarihinde vefat etmiştir.

ORUÇ MU, RAMAZANOĞLU MU?

İlk sorumuz, soyadının “Oruç mu, Ramazanoğlu mu?” olduğu... “Risalelerde adı geçen Mustafa Oruç benim. Baştan soyadı için Ramazanoğlu diye müracaat etmiştik. O zamanlar kabul edilmedi. Sonra serbest bırakıldı, biz de tashih ettirdik” diye cevap verdi. “Bir Mustafa Ramazanoğlu da Kahramanmaraş’ta var” dediğimde “Maraş’taki Mustafa Ramazanoğlu da akrabamızdır!” dedi.

Mustafa Oruç ağabeyle sohbetimiz soru-cevap şeklinde şöyle cereyan etti:

ÜSTAD’IN TAVSİYESİ ÜZERİNE NAMAZA BAŞLADIM

“Kısaca tarihçe-i hayatınızdan bahseder misiniz? Üstad’ı ilk olarak nasıl ziyaret ettiniz?”

“1926 yılı Mart ayında Safranbolu’da dünyaya gelmişim. İlkokulu Safranbolu’da, orta ve liseyi Kastamonu’da bitirdim. Üstad Hazretlerini ortaokul birinci ve ikinci senelerinde Kastamonu’da ziyaret ederek tanıdım. Bir ziyaretimizde, ikindi namazını Üstad’ın arkasında kılarken yanımdaki arkadaşım gülmesi üzerine, ben de güldüm. Namazdan sonra Üstad’ın bizi fırçalayacağını düşünürken, Üstad namaz kılıp kılmadığımı sordu. Ben de ortaokulda yatılı olduğumdan kılamadığımı söyledim. Bunun üzerine Üstad farz namazlarımızı kılmamızı söyledi. Ben de namaza başladım...”

“Bir ziyaret sırasında Üstad: ‘Bir yerde ben sekiz sene kalyorum, Allahû âlem, ben burada ya öleceğim veya başka bir yere gideceğim!’ dedi. Bunun üzerine, ‘Madem ayrılacağız, bir hatıra isterim’ dedim. Bunun üzerine Üstad, Münacat risalesi ile tercüme-i hayatına ait küçük bir kitabı verdiler.

BENİ VE METİN HALICI’YI AFYON HAPİSHANESİNE SEVK ETTİLER

“Liseden sonra İstanbul Tıp Fakültesi’ne girdim. Oradayken Üstad Hazretleri ve talebelerini 1948’de Afyon Hapishanesi’nde topladılar. Buna çok üzüldük. İstanbul’da üniversitede okuyan, namazını kılan 33 arkadaşımızı toplayarak, ‘Bunlar yalnız değiller; biz de Müslüman gençler olarak, matbuat lisanıyla onlara yardımcı olalım’ diye birkaç gazete idaresine müracaat ettik. Hiçbiri bunu kabul etmedi, yalnız Yeni Sabah gazetesi bunu aldı. Hainler bu listeyi Emniyet Müdürlüğü’ne iletmışler. Bunun üzerine Emniyet, Afyon Müdde-i Umumîsine bildirmiş. Afyon savcısı, tevkif edilip Afyon’a sevkimiz için bir yazıyla Emniyet Müdürlüğü’ne bildirmiş...

“Ben ve Konyalı Sabri Halıcı’nın oğlu Metin Halıcı önce İstanbul’da hapishaneye sevk edildik. Orada saçlarımızı keserek, yol parası bizce verilmek üzere iki jandarma nezaretinde Afyon Hapishanesi’ne sevk edildik. Orada önce sorgu hâkimi tarafından sorgulandık. Hâkim, hakaretimiz bir vaziyette, ‘Hani şapmanız nerede, neden kravatınız yok!’ gibi saçma sapan sorular sordu. Sonra da ellerimize kelepçe taktırıp hapishaneye sevk ederek pencereden bizi seyretti.

HAPİSTEN ÇIKINCA BAVULUMU ALIP OTELE ZOR GİDEBİLDİM

“Afyon Hapishanesi, eski Osmanlı zindanlarından... Bir koğuşta 80-90 kişi balık istifi kahyor. On beş gün lâğımların içinde kaldık. Gece gündüz farelerle beraberdik. Bir-iki defa Üstad’ın testisini doldurdum. O kadar zayıflamışım ki hapisten çıkınca bavulumu alıp otele zor gidebildim! Bir gün savcı çağırdı: ‘Siz talebesiniz, bu Kürt’tür; devlet kuracak, sizi maşa olarak kullanıyor!’ dedi. Bunları Üstad’a anlattım, Üstad da güldü geçti...

“Orada 47 gün kaldıktan sonra yapılan muhakemede beraat ettik. Savcı, muhakeme neticesinde bizi odasına çağırarak: ‘Siz talebesiniz, böyle siyasetle iştilal etmeyin, kendi vazifenize devam edin, bu zat sizi piyon olarak kullanmak istiyor!’ dedi. Biz de: ‘Bizi 163. maddeyle dini siyasete alet etmekle ittiham ediyorsunuz. Bu zat bir eserinde, eûzubillâhimineşşeytani vessiyâseti, diyor’ dedik, onu susturduk. Bu tevkif meselesi imtihan zamanına rast geldiği için bir sene kaybımıza sebep oldu.

“İstanbul’da bulunduğumuz zaman Bayezid Camii avlusunda bulunan Sahaflar Çarşısı’nda Muzaffer Ozak isminde bir zat, benim Üstad’la alâkamı bildiği için, Üstad’ın eski eserlerini bana satardı. ‘Lemaat, Hakikat Çekirdekleri, Sünûhat, Muhâkemat’ bunlardandır. Lemaat risalesini Üstad Hazretlerine gönderdiğim zaman Üstad çok memnun olarak Sözler’in zeylinde onu da neşretmişlerdi. Hatta, ‘Seni 40 sene hizmet etmiş bir talebe olarak kabul ediyorum’ demişlerdi.”

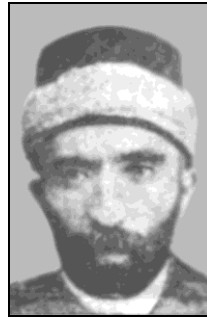
“SABRİ HALICI VE YEŞİL SALİH’İN MÜNAKAŞASI”

“Nur’un hakikî şakirtlerine Nur kâfidir. Onlar da kanaat etmeli, başka şereflere veya maddî, mânevî menfaatlere gözünü dikmesin. Hem münakaşa, münazaa ve mesail-i diniyede damarlara dokunacak tarafgirane mübahese etmemek lâzımdır ki, Nur aleyhinde garazkârlar çıkmasın. Hattâ, bir hiss-i kablelvuku ile, Mustafa Oruç kardeşimizin Risale-i Nur’un mesleğine muhalif olarak birisiyle mübahesesi, aynı zamanda, belki aynı dakikada ona gayet hiddet ve şiddetle bir gücenmek kalbime geldi. Hattâ o Nur’dan kazandığı çok ehemmiyetli makamından atmak arzusu oldu, kalben müteessir oldum. Bu benim için bir Abdurrahman idi, neden böyle şiddetli hiddet ettim? Sonra bu bayramda yanıma geldi, Cenab-ı Hakka şükür ki, çok ehemmiyetli bir ders dinledi ve o büyük hatasını da anladı ve benim burada hiddetimin aynı dakikada hatâsını itiraf etti. İnşallah o kefarete oldu, tam temiz olarak kurtuldu.” (Emirdağ Lâhikası-I, 273)

“Bu mektupta geçen hadise nasıl oldu? Üstad’ımızın size hiddetiyle vermek istediği mesaj neydi? Üstad ‘hissikablelvuku ile...’ diyor. Bu hususta bildiğiniz nedir?”

Sabri Halıcı

Salih Yeşil

“Ben İstanbul’da talebeyken Konyalı Sabri Halıcı gelerek Salih Yeşil’le görüşmek istediğini söyledi. Her ikisinin de Erzurumlu olduğunu öğrendim. Beraberce Fatih’teki evine ziyarete gittik. Bizi misafir odasında kabul buyurdular. Bu arada hizmetçisi kahve ikram etti. Hizmetçi biraz açık saçık olduğu için Sabri Halıcı

tesettürü hatırlatan bir konuşma yaptı. Salih Bey de, ‘Hizmetçi, cariye hükmündedir, tesettüre lüzum yoktur’ dedi. Sonra iş Hz. Muaviye, Vehhabilik gibi meselelere de intikal edince münakaşa başladı. Bu münakaşayı aynı anda Üstad hissediyor ve o mektubu yayınlıyor. Üstad’ımız münakaşayı sevmezdi. Üstad tokadı bize atarak, üçüncü şahıslara esaslı ders veriyordu. (bkz. Sabri Halıcı)

“Üstad’ın altıncı hissini çok inkişaf ettiğinden, hatta günlük hadiselerin gece rüyasında gösterildiğinden bahsedirdi. Bu ‘hissikablelvuku’ da böyle olsa gerekir... Üstad ‘tesadüf’ diye bir şey kabul etmezdi. Her şeyden bir mana çıkarırdı. ‘Tesadüf yok, tevafuk vardır’ derlerdi.”

ÜSTAD, ÇOK DİKKATLİ OLMAMIZI SÖYLERDİ

“Üstad’la kaç kere görüştünüz? Neler konuştunuz veya kendisinden neler gördünüz?”

“Üstad’la ne kadar görüştüğümün sayısını ben de hatırlamıyorum. Üstad, 1952 Gençlik Rehberi Mahkemesi münasebetiyle İstanbul’da Akşehir Palas Oteli’nde kalırken, bizi müteaddit defalar, ‘Aranıza ajanlar karışmak ihtimali var, çok dikkatli olmalıyız!’ diyerek ikaz ederdi. Hatta bunu itham eder derecesinde tekrar ederlerdi. Sonradan haklı olduğunu anladık.

“Üstad’ın gözleri mavi yeşilimsi idi. Yüzüne bakılınca rahatsız olur kızardı. O zaman ben baktım, gözleri mavi-yeşil idi.

“Çukurbostanlı’da hayvanat bahçesinde tavus kuşlarını seyrederdi, yem parası verirdi. Tavuslara çok dikkatle bakardı.”

ŞEMSETTİN YEŞİL MESELESİ

“Aziz, siddik kardeşlerim! Mesmuatıma nazaran, Şemsi ve isimlerini söylemeyi münasip bulmadığımız müellifler, Zülfikâr’dan ve sair Risale-i Nur’dan bazı kısımları kendi namlarına neşretmelerine razıyım ve helal ediyorum ve memnun olurum. Onlar da Nur şakirtleridir, bu surette Nurları neşrederler.” (Emirdağ Lâhikası-I, 258)

“Üstad’ımızın bu mektubuyla ilgili bilgi verir misiniz?”

“O zamanların meşhur İstanbul vaizlerinden, 1943 Denizli hapsinde de yatan Şemsettin Yeşil vardı. Üstad bana Şemsettin Yeşil’e vereyim diye bir Mucizat-ı Ahmediye risalesi göndermiş. Ben de gittim, verdim. Bana, ‘Mektuplaşmaya lüzum yok, Denizli’de zarar gördük!’ dedi. Fakat sonra Abdurrahman Zapsu’yla ihtilâfa düştü, bunun tokadını yedi. Şemsettin Yeşil, Mucizat-ı Ahmediye’yi değiştirerek kendine mal etmeye başlıyor... Üstad’a şikâyet gidiyor. Üstad da, ‘Risale-i Nur, Kur’an’ın malıdır. Kur’an, Arş-ı Azam’a bağlıdır. Risale-i Nur miri malıdır, herkesin malıdır’ diyor ve ses çıkarmıyor.”

“ÜSTAD, BAŞINA GELENLERDEN ŞİKÂYET ETMEZDİ”

“Sizin gelecek nesillere, Üstad’ımız ve Risale-i Nurlarla alâkahı vermek istediğiniz mesajlar nelerdir?”

“1. Üstad Hazretleri hayatında hep Mısır’daki Cami-i Ezher gibi, Van’da bir Medresetü’z-Zehra üniversitesini kurabilmek için çalışmışlardı. Hatta bu yüzden, üniversite talebelerine ve öğretmenlere çok ehemmiyet verirlerdi.

“2. Kendisi, ‘Ben kaderin mahkûmuyum!’ diyerek başına gelenlerden şikâyet etmezlerdi. Tercüme-i hayatı bunlara şahittir. Kendisi gibi fedâî serdengeçtileri çok severlerdi.

“3. Üstad, bu asrın ve milletin dâhi bir İslâm mütefekkeri ve İslâm’ın dava vekili ve avukatıdır.”